

Širdies sieną sudaro trys sluoksniai: vidinis širdies dangalas, išklajantis prieširdžių ir skilvelių vidų (vidinis sluoksnis), raumeninė širdies skilvelių ir prieširdžių sienelė (raumenynas) bei širdiplėvės vidinis lapas (išorinis sluoksnis).

Iš interneto

Išlikimo kaina

„melsvu alyvų mūilu nuskalauti parkai“

vienintelė eilutė iš visų mokyklos laikų eilėraščių
kurią dar pamenu, daugiau nieko

tada rašydavau daug, eilėraščius numeravau
su biurokrato, kalnakasio nykštuko pasitenkinimu
sverdavau ir skaičiuodavau –
lyg aukso kapšus

publikuodavau irgi baisiai daug
nežinau, ką manė redaktoriai, kodėl spausdino
pačiai jau po kelių savaitių pasidarydavo gėda
buvau nešvankiai godi, siaubingai reikėjo
įdomių draugų, užtarėjų, pripažinimo
mėgau flirtuoti

buvau jau peržengus šimtą, o prisimenu tik vieną eilutę
visa kita teleportavosi į juodąją skylę
sugedus kompiuteriui

ji man kelia kone antropologinį susidomėjimą:
kas buvo tas žmogus? kas jam rūpėjo?
ką nutuokė apie pasaulį, jo dydį ir savybes?

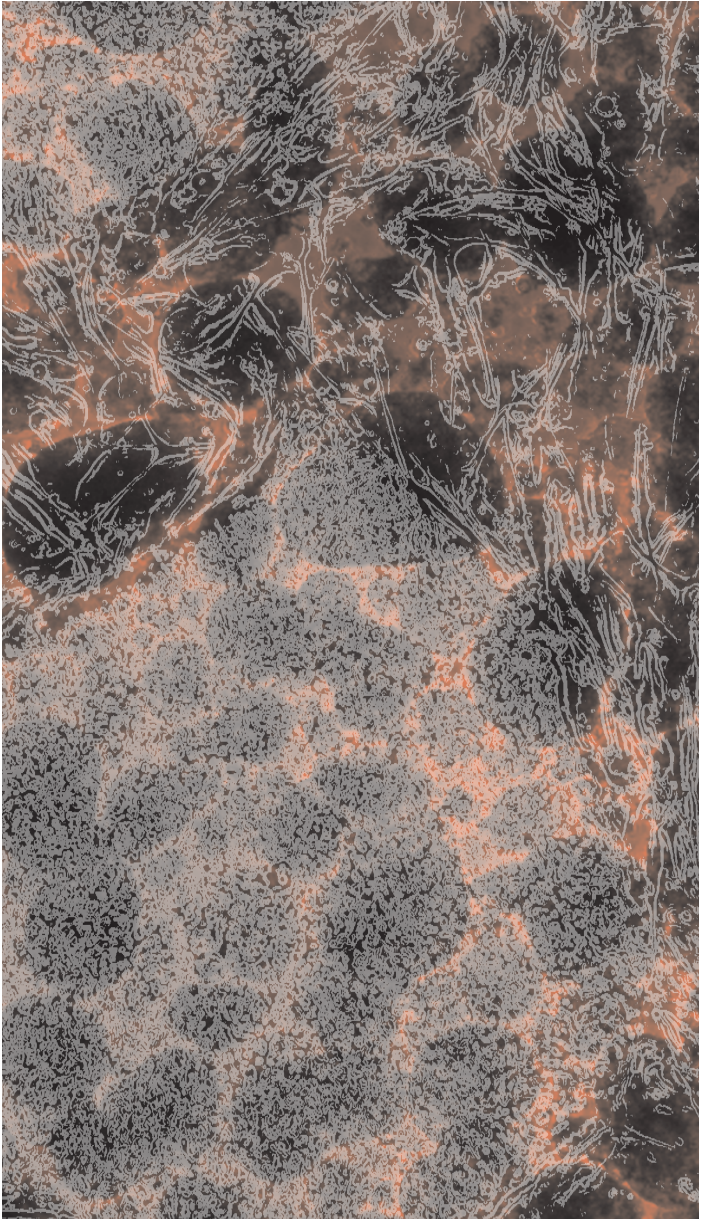
„melsvu alyvų múilu nuskalauti parkai“
tokia 2007-ųjų metų fosilija
kartais galvoju, joje užfiksuota
mano esmė

ta naivi romantika, estetinis pojūtis
mokėjimas mėgautis (nematant kitų ir savęs)

tokia romantika, kurioje iš tiesų svarbesni
santykiai su gamta
o ne (įsi)vaizduojamu partneriu
(meilės siužetas tik fonas parko medžių šlamesiui
žvyro gurgždėjimui, nulytos žemės vėsai ryte
melsvoms alyvų kvapo bangoms)

romantika, kurios naivumas
gali pasirodyti piktybiškas, nuoseklus ir klatingas:
vienas durklas, dvi rankos ilgais pirštais, tūkstančiai blyksnių

ar tas žmogus aš?

I

Henry Purcell „Fantasias for Viols“

* * *

Norėjau bėgioti kapinėse
Kopenhagoje vos atšilus
merginos deginasi žaliose *Assistens* vejose
šalia rašytojų, muzikantų, mokslininkų
ir žmonių, kurių niekas nežino
pilkų antkapių
poros vedžioja šunis, užkandžiauja
per pietų pertrauką krykštuoja vaikai
kažkur guli Andersenai, o šalia jo – Kierkegoras
(nesugebėjau jų rasti, kapinių žemėlapiai –
pasikarkit!)

Rasose tai tylu
pavasari žydėjo sniegžydės ir kitos smulkios gėlytės *à la* Botičelis
visas feisbukas mėlynavo ir aš švelniai pavydėjau
baltų ramybės ir rimties
užlietų profilių
ausyse, kurių niekada nebučiuosiu
skambėjo Perselio violos ir kita nežemiška muzika
o aš kilnojau hantelius, šokinėjau per nematomą virvutę
mokiausi pasiekti re diežą, triumfuoti
veikiau kitus nedvasingus dalykus
kartojau sau – jei myliu, dar nereiškia, kad esu silpna
paskui nusprendžiau
nemyliu, nemylėsiu ir nereikia –
fuck that!

įžūliai svajoju apie mėlyną gaivią šviesą
klavesinus, pilis, minkštus miško takelius
savo jausmais jiems neabejoju
kaip ir tu, kad jausiu nei daug, nei mažai –
pačią širdį:
raudoną, karštą, užiančią

* * *

Sereikiškių parke mačiau milžinišką kelmą
jis blizgėjo melsvai benzinu
rudų šlakuotų šliužų paliktom šliužėm
jie buvo įsimylėję, pakvaišę
šliaužiojo ratais švelniu jo paviršium
aplinkui tą kelmą spietėsi mažyčių baltų grybų
kolonijos: kelmučiai dygo beregint
stebėjaisi, kad žmonės nesibūriuoja
prie magiško kelmo Sereikiškių parko dugne
ir nestebi mistinio reginio, blizgančio šliužų *slow motion*
prisiminiau tavo pomėgį kalbėti apie lavonus
įvairius jų panaudojimo ir slėpimo būdus
neva norėjai susideginti
bet dabar esi pasimetęs, nebežinai, ką daryti –
taip gaila
iš visų tų vikšriukų ir kirmėlaičių
atimti malonumą ir galimybę gyventi
skęsti pūvančio šlapio lavono sultyse
kvaištant iš gardumo ir gausybės
svaigintis, klestėti tamsiame požemy, fosforuoti
kas man varo siaubą tu paverti draugu
ir kaip vyresnis, labiau patyręs
užjauti ir saugai
tavo kūnas baltas, švelnus, šiltas